

Акорди
ПОКЛИК І З'ЯВА

Я — Дух ненародженого.

Хто мене кличе?

Обирайте найкращі слова!

Вкладіть у них ваші найкращі почуття!

Обирайте найкращу музикальність для поклику!

І все це надішліть мені!

Ваш голос із Землі почне виховувати мене

на Небесах і притягувати до вас.

Ну, як?

Кличте, кличте, кличте!

Кличте всім серцем і чистотою, що є у вас!

Ваш поклик лише так досягне тих високих просторів, де я живу!..

Ви покликали мене?

Я почув!

Я спускаюсь! Звершилось велике таїнство: я з'явився в земному житті.

Привіт усім вам від Творця!

Я — Подорожній Вічності.

Але я — ваша Дитина.

У мене немає земного костура.

Дайте мені виховання, воно й стане моїм костуром.

Тільки прийміть мої умови:

- У мене свій Шлях, не нав'язуйте ваш.
- У мене свій характер, не ламайте його.
- Наповнюйте мене світлом, осяяним щедрістю.
- Виховуйте у свободі, огранованій мудрістю.
- Озброюйте знаннями з любов'ю до життя.
- Виховуйте почуття під проводом розуму.
- Виховуйте розум під проводом серця.

Нехай мій прихід нагадає вам, що ви теж є Подорожніми Вічності. Наші Шляхи перехрещуються, але не зупиняються.

Прелюдія
ВІН ВІД СВІТЛА

Сім'я любові ошчасливило нас, і до нас з'явився довгоочікуваний гість — Подорожній Вічності. Господи, який він тендітний і безпомічний!

Та наше серце відчуває: у ньому могутність. Він прийшов з порожніми руками, прийшов голий! Та ми знову відчуваємо: він несе дари, аби щедро роздати їх. Він поки що якийсь зморшкуватий, такий собі новонароджений дідок. Але ці зморшки, ми ж бо знаємо, від мудрості, яка в ньому — з минулого.

Зморшки він скине, а мудрість залишить, і почне все спочатку.

Його очі дивляться не на нас, а на когось Невидимого. І його перший крик, і його плач, і його лепетання, і його перша усмішка так само спрямовані не до нас, а до того ж таки Невидимого.

Ми поки що для нього не існуємо, але існує хтось Інший, який для нього важливіший, ніж ми.

Він — від Світла, тому все світиться й променіє.

Він — як племін'я вогню, як мініатюрний вулкан — у ньому повно нетерпіння.

О Господи, яка в ньому довіра, бездумна довіра до всіх нас! Ось бери й роби з ним що хочеш!

А що ми хочемо з ним зробити?

Та хіба ми будемо обирати щось інше, коли знаємо, що в Отця нашого Небесного немає волі, щоб загинув один з цих малих?

Він — наша Дитина.

А ми — його батьки — Батько й Мати.

Можна й так сказати: Тато й Мама.

«Наш» — не означає, що він — наша власність. Це означає, що Творець довірив його нам, аби допомогти Подорожньому Вічності знайти свій Шлях. Так починається наше служіння, що його називають священним словом: **ВИХОВАННЯ**.

Ми — батьки — співпрацівники Творця у вихованні новоприбулої на Землю Людини.

До чого ж ми її спрямуємо?

Ми будемо обережні, бо знаємо, що вона вже має прагнення.

До чого — цю загадку вона несе в собі.

Але ми допоможемо, щоб її прагнення не збилося зі шляху.

І спрямуємо її на утвердження в житті Прекрасного, на звеличення в житті Добра, на вияв Великодушності, на торжество Любові.

Ми мріємо виховати її Шляхетною Людиною.

Світ чекає її такою — Шляхетною. Тому батьківське серце попереджає нас уберегти нашу Дитину

- від поганих видовищ,
- від лихослів'я,
- від брутальності,
- від поганої музики,
- від усього хибного,
що розтліває тіло
й руйнує дух.

Вбережімо її

- від почуття власності,
- від самоті,
- від злості,

- від неробства.

Зараз вона дитина.

Але роки промайнуть.

У наших повсякденних турботах вони промайнуть швидко.

Дитина підросте, і сама стане дорослою.

А ми постаріємо й скажемо нашому серцю: «Бачиш, ми їй більше не потрібні, вона сама прямує до свого Шляху. Може, заспокоїшся?»

Та серце не поступиться. Воно скаже нам: «Якщо вже хтось став батьком і матір'ю, то це на все життя, до кінця своїх днів».

Господи! Мабуть, батьки для своїх дітей такі самі, як Ти для нас: коли ж Ти заспокоїшся й скажеш, що Твоїм дітям більше не потрібна Твоя турбота, вони вже «самі з головою»?

Кантата **ПРО НОВУ РАСУ**

У шістдесяті-сімдесяті роки минулого століття світ заговорив про дітей-акселератів, про те, що народжувалися діти, зріст і вага яких перевищували всі норми, строки їхнього статевого дозрівання скорочувалися, вони швидко розвивалися фізично.

Психологія також підтвердила те, що спостерігається більш прискорений розумовий розвиток дітей: шести-семирічні діти-акселерати своїми розумовими здібностями набагато перевершували дітей-однолітків минулих часів.

Наука так і не змогла пояснити факт акселерації й приписувала його біологічним та соціальним чинникам. У той час не йшлося про те, що цьому поколінню дітей призначено дати потужний імпульс цивілізованому розвитку люд-